

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 11 квітня 2013 року № 15 (490)

МИКОЛА МІХНОВСЬКИЙ ПОСТАВ У РІДНОМУ СЕЛІ

5 квітня відкрито пам'ятник видатному громадському, політичному й військовому діячеві України – Миколі Міхновському в його рідному селі Турівці Згурівського району на Київщині.

Ідея встановити в Турівці пам'ятник Миколі Міхновському належить професорові Анатолію Доценку. До відкриття пам'ятника роботи скульптора Дмитра Чуба активно долучилися представники місцевої й районної влади, громадських і політичних організацій столиці. Саме за ініціативи й на зібрані кошти цих організацій, а також благодійних внесків місцевих фермерів і народного депутата України Сергія Міщенка постав пам'ятник у Турівці.

Відкрили його на шкільному подвір'ї за участю сільської громади, учнів, педагогічного колективу школи та численних гостей з різних куточків України. У заході взяли участь представники Конгресу Українських Націоналістів, Української партії, ОУН (д), НРУ, СОУ, УНП, Всеукраїнського наукового та професійного товариства ім. Миколи Міхновського і "Просвіти". Серед учасників були активісти ВО "Свобода", Пласту та Історичного клубу "Холодний Яр".

Закінчення на 2-й стор.

ОФІЦІЙНО

Олександр Сахацький – знову голова

6 квітня відбулась звітно-виборна конференція Київської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів. На конференції було заслухано звіт за період з 2010 по 2013 рік та обрано керівництво.

Головою Київської обласної організації КУН обрано Олександра Сахацького. Обрано новий обласний Провід у кількості 12 осіб.

На конференції виступив Голова Конгресу Степан Брацюнь, який ознайомив делегатів із поточною політичною ситуацією в Україні та окреслив головні напрямки діяльності обласного осередку на найближчий час. Він зазначив, що Київська обласна організація є однією з базових і повинна впливати не лише на політичне життя області, а й столиці України.

Слово також мали голова Секретаріату ГП Володимир Манько, голова Макарівської районної організації Олег Гончаренко, заступник голови Вишгородської районної організації Леонід Буткевич, голова Бориспільської міської організації Микола Василюк та інші делегати.

НА ЧАТАХ

НЕ ДОЗВОЛИМО ГЛУМИТИСЯ НАД ЧЕСТЮ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

ЗАЯВА
Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

Серця патріотів огортає неспокій у зв'язку з тривожними новинами з населених пунктів Львівщини про нівечення та руйнування пам'ятників наших вождів-героїв, які зведені за народні гроші.

З часів, коли у Зашкові – на батьківщині Є.Коновальця – вибухівкою пошматовано бюст засновника ОУН, а у Старому Угринові – родинному селі С.Бандери – зруйновано його монумент, нічого не змінилося. Тоді винних не знайшли, бо не шукали, адже панував комуністичний режим. Тепер у незалежній Україні винних теж, мабуть, не знайдуть, бо керує державою антиукраїнська влада з силовими міністрами неукраїнського походження.

Свого часу не покарали молодчиків, що поглумилися з державної символіки на Говерлі. От і зараз уже місяць не здатні знайти винних у актах вандалізму на Стрийщині та у Білогорщі під Львовом.

У ніч перед виборами до облради неоварвари вчинили розбій у містечку Моршин та у Великосілках Кам'янко-Бузького району. Причому в останньому випадку пам'ятник С.Бандері зруйновано перед школою, в якій була виборча дільниця з міліцією. Цікаво, що на цьому окрузі балотувався представник КПУ, і його соратники неоднаразово відвідували місце події, скрегочучи на пам'ятник зубами.

Усі ці повідомлення нагадують фронтові зведення новин. Але правоохоронці й надалі роблять вигляд, що не можуть знайти винуватців, хоча на Сході України вони оперативно звинувачували українських патріотів у руйнуванні сталінських ідолів, збудованих нинішніми комуністами.

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів гнівно засуджує бездіяльність правоохоронних відомств і сподівається, що новопризначений голова Львівської облдержадміністрації використає свій прокурорський досвід і або примусить керівника обласного управління МВС знайти і покарати вандалів, або відправить його у відставку.

ЛОО КУН звертається до депутатів Львівської облради, в тому числі й обраних після цієї тривожної ночі, взяти на державний облік усі монументи українським героям і забезпечити їх надійну охорону.

Не дозволимо нікому плямити слави, ні честі Української Нації !

Слава Героям! Слава Україні!

Заява підтримана Координаційною радою Українських політичних партій Львівщини

ПОЗИЦІЯ

Скласти мандат! Негайно

"Зміна народними депутатами України своєї фракційної приналежності у зв'язку із політичною кон'юнктурою є зрадою свого виборця", – заявив заступник Голови Конгресу Роман Дідусь.

"Народний депутат, якого було обрано до парламенту від певної політичної сили чи методом самовисування, має залишатись у такому статусі до кінця своєї депутатської каденції. В іншому випадку він дискредитує саме звання народного обранця", – зазначив Роман Дідусь.

Він розкритикував рішення народного депутата, обраного в окрузі №126 на Львівщині від ВО Батьківщина, Олега Канівця про вихід із фракції "Батьківщина".

"Громада міста Моршин, Стрийського та Жидачівського районів обирала саме представника від ВО "Батьківщина", а не безпартійного чи представника іншої партії. Отже, змінивши фракційний статус у Верховній Раді, Канівець зігнорував волевиявлення виборців", – сказав Дідусь.

"Народні депутати, які зневажають своїх виборців, мають скласти мандати, а в округах, де вони обирались, повинні пройти перевибори", – наголосив заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів.

"Не дивно, що ініціатором деструктивних процесів в середовищі парламентської опозиції знову виступає Анатолій Гриценко, який свого часу доклав чимало зусиль для розвалу помаранчевої команди Віктора Ющенка", – підкреслив Роман Дідусь.

Прес-служба КУНу

15
4 820102 210017

СКАНДАЛ

Степан Брацюнь: "Депутати Івано-Франківської облради, які брали участь у розправі над Ольгою Бабій, мають вибачитись"

Антидемократичною і зухвалою назвав голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь спробу кількох фракцій Івано-Франківської облради звільнити із посади директора ОТБ "Галичина" Ольгу Бабій.

"Ми всі знаємо пані Ольгу як чудового професіонала та українського патріота, відданого своїй справі й українській державі. Вона була соратницею Слави Стецько й В'ячеслава Чорновола, однією із засновниць Конгресу Українських Націоналістів. Новоспеченим націоналістам, очевидно, стало не до вподоби те, що обласне телебачення очолює не підконтрольна їм людина", – переконаний Степан Брацюнь.

На думку політика, така поведінка депутатів є ганебною, оскільки вони вузькопартійні інтереси поставили вище професійної етики, демократичних принципів і звичайної людяності.

"ВО "Свобода", "Батьківщина" й "Фронт змін" мають такі чисельні фракції в Івано-Франківській облраді, тому що йшли на вибори під демократичними гаслами, при цьому активно критикуючи владу за авторитарні методи роботи. Сьогодні ж ці опозиціонери впевнено переймають досвід "регіоналів", використовуючи методи "безпредєлу" в місцевих радах, де вони становлять більшість", – каже Голова Конгресу.

Степан Брацюнь вважає, що депутати, які брали участь у спробі ганебної розправи над Ольгою Бабій, повинні вибачитись перед нею.

Прес-служба КУН

СТАРОРЕЖИМНІ РЕФЛЕКСІЇ НОВІТНІХ МЛАДОВЛАДЦІВ

Ольга БАБІЙ

Хамська поведінка викликає обурення, жлобство – огиду. Саме такою була реакція всіх притомних громадян на скандальну подію, яка відбулася, на жаль, на сесії Івано-Франківської обласної ради під час звіту перед депутатами головних редакторів комунальних ЗМІ. Депутати від партій, що належать до Об'єднаної опозиції, влаштували обструкцію генеральному директорові обласного телебачення "Галичина" Ользі Бабій, без жодних серйозних аргументів намагаючись усунути її з посади. Нагадаємо, що Ольга Бабій належить до тих знакових постатей в українській журналістиці, які створювали національний інформаційний простір і власним прикладом утверджували свободу слова в Україні ще до проголошення її Незалежності.

Як зазначено в Заяві Секретаріату Івано-Франківської обласної організації НСЖУ, "без жодної мотивації депутат Василь Артим, який є головним редактором приватної газети "Рідна земля", озвучив пропозицію робочої групи з підготовки питання для розгляду на сесії звільнити з роботи О.Бабій. Це завершилося скандалом у сесійній залі, а карета швидкої допомоги доставила Ольгу Бабій у реанімаційне відділення кардіоцентру". Щоправда, "мотивації" таки були. На "крісло" генерального директора ОТБ начебто претендували аж двоє однопартійців. "На жаль, – читаємо в Заяві Секретаріату ОО НСЖУ, – і підготовка цього питання, і сам хід його обговорення на сесії вказують, що обласна рада дала себе втягнути в інтриги. І претендування деяких амбітних депутатів на редакторські посади, і намагання окремих партійних структур взяти головні комунальні ЗМІ області під свій контроль свідчать про неадекватне розуміння частиною депутатського корпусу Івано-Франківщини сучасних тенденцій в інформаційній сфері. Національний інформаційний простір із такими вузькополітичними підходами не збудувати. Це шлях у нестабільність".

Зазначеному не заперечиш, якщо, звичайно, нема спокуси назвати чорне білим і навпаки. Принаймні, на сесії навіть ініціатори "заколоту" не ризикували говорити вголос про свої справжні амбіції. Діяли за примітивною схемою. В.Артим (фракція "Батьківщина") пропонував "санкції" щодо Ольги Бабій: визнати роботу незадовільною, відсторонити…, звільнити з посади. А очільник фракції ВО "Свобода" Василь Попович добивався таємного голосування за доленосну пропозицію. Поіменне голосування, схоже, сплутало б хлопцям карти. Кажуть, поводилися вони якось по-злодійськи полохливо, картали Ольгу не з трибуни, а в кулуарах – за те, що "нашоукраїнка", що "не тих" висвітлює, що пора їй на пенсію, що своє віджила, що…

Жалюгідне видовище, розповідають очевидці, пригнічувало навіть претендентів на ще "живе" місце, тож один із них начебто накивав п'ятами із сесійної зали.

Врешті фракція "Нашої України" оголосила, що не братиме участі в голосуванні. Такі ж заяви зробили Українська партія та Партія регіонів. Після чого "Свобода" і "Батьківщина" звинуватили "нашоукраїнців" у змові з "регіоналами". Одне слово, за пропозицію не голосували, але до неї повернуться, якщо наступної сесії хтось внесе її у порядок денний.

До кожного, хто працює, а не вигукує з трибун "правильні" гасла, завжди будуть і критичні зауваження, і серйозні претензії. З тих, які адресуються Ользі, на увагу заслуговують хіба що справедливі нарікання журналістів на мізерну платню. Убогість принижує, творчу людину – особливо. Забезпечити журналістам гідну зарплату – в компетенції не лише генерального директора телебачення, а в першу чергу – обласної ради. Та щось не чутно, щоб цим переймалися в "Батьківщині" чи "Свободі". Мало того, спостерігається тенденція, коли на хвилі популізму ці політичні сили в Галичині борються не проти бідності, а проти… заможності. Ах, як же приємно хвацько рапортувати на мітингах про "досягнення", мовляв, добилися зменшення зарплати "чиновникам" міськ– чи райдержадміністрацій від чотирьох тисяч гривень до півтори, а натовп кричить: "Правильно!" Тим часом десятки чи й сотні (як це було у Львові) фахівців пішли з тих самих "хлібних" посад в адміністраціях, аби знайти заробіток для виживання своїх сімей в іншому місці. Втім, журналістська праця до "хлібних" не належить, можна й додатковий бал популярності заробити, всією партією подбавши про достойну платню для редакційних колективів. Чому б депутатам обласної ради не потурбуватися про матеріальне забезпечення творчого складу ОТБ "Галичина"? Заодно це була б сатисфакція за завдану моральну кривду її генеральному директорові…

Чи зроблять для себе висновки із безпрецедентного скандалу депутати облради, політичні партії та їхні зверхники? Приміром, про те, що, прийшовши до влади в одній окремо взятій місцевості чи потрапивши до парламенту, не гоже силоміць чи інтригами захоплювати керівництво і в державних структурах, і в громадських організаціях (як-от, скажімо, "Просвіта"), як і взагалі займатися рейдерством. Не гоже забувати про високоморальні ідеали та демократичні принципи, які наполегливо декларувалися під час виборчої кампанії. А ще треба рішуче і назавжди позбуватися таких старорежимних рефлексій, як, скажімо, хапальний інстинкт, прагнення до влади над людьми, до престижних посад навіть тоді, коли твій інтелект, делікатно кажучи, – нижче плінтуса, не забувати, що стаючи депутатом (будь-якого рівня), ти автоматично ще не стаєш політиком, тим паче – державним діячем. Тобто постійно дбати про збагачення свого інтелектуального та духовного потенціалу ще нікому не завадило – хоч би й на випадок, якщо дуже закортить очолити ОТБ "Галичина". Бо ж окрім бажання, для такої посади ще й потрібні потужні мізки та працездатність.

Марія БАЗЕЛЮК

ГЕРОЯМ СЛАВА!

...ПОСТАВ У РІДНОМУ СЕЛІ

Після того, як священик УПЦ КП о. Олег зі Згурівки освятив погруддя Миколи Міхновського, відбувся мітинг, який вів сільський голова Турівки Валентин Волочнюк. Промовці голова ОУН (д) Павло Дорожинський, Осип Барецький з Німеччини, голова історичного клубу "Холодний Яр" Роман Коваль, голова Руху Василь Куйбіда, автор погруддя Дмитро Чуб, заступник голови СОУ Сергій Литвин, Анатолій Доценко, краєзнавець Олег Гаврильченко з Лубен та інші відзначали, що відкриття пам'ятника на малій батьківщині Міхновського є одним з чергових кроків до повернення історичної пам'яті про цю видатну постать в історії України. Як правник, він захищав не тільки права окремих українців, а права всієї української нації.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

По завершенню мітинга у місцевій школі відбулася науково-практична конференція, присвячена 140-річчю від дня народження Миколи Міхновського.

Головну доповідь виголосив професор Запорізького національного університету Федір Турченко, автор монографії "Микола Міхновський: життя і слово". Промовляли також Павло Дорожинський, Осип Барецький, Василь Куйбіда, Роман Коваль, Тетяна Конончук, Сергій Литвин, Анатолій Доценко та інші.

З метою глибокого вивчення наукової спадщини і практичної діяльності великого українця та достойного увічнення його пам'яті учасники конференції прийняли ряд рекомендацій.

На світлині: (зліва направо) редактор газети "Хлібороб" Олег ГАВРИЛЬЧЕНКО, сільський голова Турівки Валентин ВОЛОЧНЮК, правнук видатного українця Станіслав МІХНОВСЬКИЙ.

Зокрема, враховуючи величезне значення ідей автора знаменитої "Самостійної України" у справі становлення українського державотворення, проголосити 2013 рік роком Миколи Міхновського з внесенням відповідних змін у наукові та навчальні плани державних науково-дослідних та навчальних закладів України; проводити щорічно наукові конференції "Турівські читання"; звернутися до міськрад Києва, Харкова та Полтави з пропозицією перейменувати одну з вулиць його іменем та встановити йому пам'ятник.

* * *

Цього дня гості села відчули шанобливе ставлення турівчан до свого земляка. Про це свідчать кількість учасників мітингу та переповнена зала конференції, центральна вулиця його імені, меморіальна дошка, портрет у холі школи, куточок у шкільному музеї та пам'ятник, встановлений 5 квітня 2013 року.

Микола Міхновський повернувся до рідної Турівки і його тепло зустріли земляки.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Ярмолінський Олег	(067) 702-63-37
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПРИМИРЕННЯ

"СХИЛЯЄМО ГОЛОВИ ПЕРЕД ПАМ'ЯТТЮ УСІХ ЖЕРТВ"

Від імені Громадського комітету "Примирення між народами" Президент України у 1991-1994 роках Леонід Кравчук, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет, Емеритований Верховний Архиєпископ УГКЦ кардинал Любомир Гузар та письменниця Марія Матіос оприлюднили заяву про українсько-польське примирення. Публікуємо повний текст цієї заяви.

НАШЕ МИНУЛЕ І СЬОГОДЕННЯ МАЮТЬ СЛУГУВАТИ МАЙБУТНЬОМУ

Ми – українці, члени Громадського комітету "Примирення між народами", пам'ятаючи про героїчні та трагічні сторінки нашого сусідства з польським народом, прагнучи до гармонійної співпраці з ним у сьогоденні та майбутньому, напередодні сумних роковин пам'яті жертв українсько-польського конфлікту вважаємо за необхідне ствердити наступне.

Всемогутній Господь зробив наші народи сусідами. Завдяки цьому Божому дару ми маємо близькі мови та традиції, що дає нам можливість краще зрозуміти та пізнати один одного. Українці і поляки мають у своїй історії багато сторінок мирного співжиття та спільних звитяжних подвигів, але поруч із ними також чимало конфліктів між собою, котрі, дякуючи Провидінню, ніколи не набували всеосяжного міжнаціонального характеру.

Одначе в пам'яті значно виразніше відкладаються драматичні спогади протистояння, аніж спогади про гармонійну співпрацю та спільні перемоги. Такі складні відносини характерні для всіх сусідніх народів. Особливістю українсько-польських стосунків є також те, що обидва народи тривалий час були позбавлені власної державності, а їхні взаємини свідомо провокувалися імперськими силами заради утримання свого панування.

Обидва народи пережили страшну трагедію в роки Другої світової війни, коли зазнали знищень з боку двох тоталітарних режимів – нацистського і комуністичного. Українці та поляки не раз допомагали один одному пережити ці страшні дні, а іноді пасивно спостерігали за стражданнями інших, заклопотані власним виживанням. В історії, на превеликий жаль, були й трагічні сторінки, коли ми піднімали зброю один проти одного, жертвами чого стали тисячі невинних людей по обидва боки.

Висловлюємо своє щире співчуття нашим сучасникам-полякам, нащадкам тих, хто загинув чи постраждав тоді від рук українців, так само й – нащадкам українців, які загинули чи постраждали від рук поляків. До цього нас спонукає, зокрема, згадування трагедії, яка сталася на Волині сімдесят років тому. Схиляємо голови перед пам'яттю усіх жертв, запрошуємо до молитви про них та закликаємо зробити все можливе, щоб подібного більше ніколи не сталося!

Аналізуючи сучасність, яка нам засвідчує двадцять років добросусідства, ми із задоволенням заявляємо, що так повинно бути завжди, – це наша велика мета. Ми просимо наших співвітчизників і братів-поляків подивитись на минуле крізь призму сучасності та визнати, що нинішній стан нашого добросусідства був вистражданий у віках, що конфлікти минулого ніколи не були фундаментом нашого життя.

Ці конфлікти були частиною історичного процесу, який зрештою привів нас до сьогодення, і це треба прийняти, а не шукати помсти. Теперішнє наше завдання – зробити все, щоб таких страждань, а особливо жертв, у наших взаємовідносинах більше ніколи не було.

Спільною основою наших національних самобутностей, без сумніву, є віра в Ісуса Христа, яка нас єднає та творить дітьми одного Небесного Отця. Тому ми повинні визнати, що обидва наші християнські народи впродовж століть неодноразово переступали через Божі заповіді, чинили зло. Але ми, тепер сущі діти наших християнських народів та діти Божі, мусимо визнати прогрішення наших предків, простити від їхнього імені один одному страшні гріхи, вчинені супроти інших, бо: "Якщо ви прощатимете людям провини їхні, то простить і вам Отець ваш Небесний. А коли не будете прощати людям провин їхніх, то і Отець ваш не простить вам провин ваших" (Євангеліє від Матвія 6, 14-15).

Так уже зробили безпосередні учасники конфлікту, які свого часу не лише зуміли зупинити взаємне кровопролиття, але й піднялися разом на боротьбу проти спільного ворога – комуністичного режиму. Тим паче здатність до взаємного прощення маємо проявити ми, їхні нащадки, які живуть в інших умовах, найкраще придатних до гармонійного співіснування.

Як добрий задаток, маємо на сьогодні приклади такого взаємного прощення, здійснені ієрархами наших Церков у 1946, 1987 та 2005 роках. У 2003 році пролунали спільні заяви українських та польських інтелектуалів, а також офіційних представників обох держав – спочатку найвищих законодавчих органів (Верховної Ради України та Сейму Республіки Польща), а відтак – президентів України та Польщі. Тож на сьогодні маємо надзвичайно важливі для обох народів довершені акти взаємного прощення.

Ми повинні йти далі, розвивати наші добросусідські стосунки. Саме вони будуть гідним пам'ятником загиблим, свідченням того, що трагедія навчила нас жити по-християнськи.

А ще ми повинні берегти дотеперішні досягнення, не дати можливості різного роду безвідповідальним політиканам-реваншистам, котрі продовжують плекати почуття взаємної ненависті, хочуть перетворити пам'ять про важке минуле в інструмент, яким руйнують сьогоднішнє порозуміння.

Політики, які мають державницьке мислення та дбають про добро свого народу, вже сказали своє слово у цій справі і тепер повинні дбати про перспективи майбутнього. Дискусії довкола причин, масштабів та наслідків українсько-польського конфлікту нехай продовжують історики. Вони мають максимально повно описати цю трагедію і тим самим забезпечити наші народи вкрай потрібною їм історичною правдою.

Певні, що нашу ініціативу, спрямовану на збереження взаєморозуміння та добросусідства, підтримають небайдужі громадяни України та Польщі. Адже всі ми пам'ятаємо вічну євангельську істину: "Як хочете, щоб вам люди чинили, так і ви чиніть з ними" (Євангеліє від Луки 6:31).

Лише разом ми зможемо віддати належну данину загиблим і гарантувати мирне та гармонійне співжиття теперішньому та майбутнім поколінням українців та поляків.

Президент Леонід КРАВЧУК; Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України ФІЛАРЕТ; Високопреосвященніший СИМЕОН, митрополит Вінницький і Барський УПЦ; Емеритований Верховний Архієпископ УГКЦ Кардинал Любомир ГУЗАР; Іван ВАСЮНИК; Володимир В'ЯТРОВИЧ; Мирослав МАРИНОВИЧ; Марія МАТІОС; Борис ОЛІЙНИК; Ада РОГОВЦЕВА; Ігор ЮХНОВСЬКИЙ.
Київ, 3 квітня 2013 року

СИГНАЛ ТРИВОГИ

ПІД ПОРТРЕТОМ ЛЕСЯ КУРБАСА

Національний центр театрального мистецтва ім. Леся Курбаса (Центр Курбаса) лихоманить вже не перший місяць. І якби ж то була "золота" лихоманка – коштів, які виділяють на національну установу, "як кіт наплакав", на рівні якогось районного будинку культури чи центру народної творчості. Лише "гоноровий" статус.

Через два роки Центр Курбаса, відомий далеко за межами України, мав би відзначити 20-річчя своєї діяльності – якщо до того часу не буде перейменований, наприклад, у Центр Пушкіна чи Центр Островського, як про це вже пишуть на форумах користувачі всесвітньої "павутини".

Майже 18 років цією нетиповою для українського культурного простору науково-мистецькою установою керувала Неллі Корнієнко. Вона ж, образно кажучи, була і сповитухою Центру Курбаса, і його мотором. Коли восени минулого року її контракт добігав кінця, Міністерство культури вирішило не продовжувати його – можливо, за її принципову позицію у багатьох речах, може, через приміщення за кілька десятків метрів від Святої Софії на "золотій" київській землі, а може, через задиристу назву статті "Варвари" про Мінкультури у "Дзеркалі тижня", в якій міг би себе впізнати колишній міністр і його найближче оточення. Хтозна.

У листопаді минулого року М.Кулиняк призначив новим директором Центру Курбаса Г.Веселовську (її колись на роботу до себе запросила Н.Корнієнко). Призначення Г.Веселовської відбулося за день до зміни статуту Центру, в якому вже прописана інша норма – директора цієї установи обирає колектив, а міністр затверджує його вибір.

Отож, Г.Веселовська встигла стати новим керівником за старою процедурою. Тепер би вона, очевидно, не посідала б директорське крісло. Про це свідчить, зокрема, засідання наукового колективу Центру Курбаса від 4 березня ц. р., на якому було констатовано, що за чотири місяці роботи Г.Веселовська "не виправдала сподівань колективу", змінила стратегічний курс, порушила низку положень статуту Центру. На засіданні одноголосно було обрано новим директором Н.Корнієнко.

Така "дводиректорність" нагадує революційний ленінський принцип: "верхи не можуть, низи не хочуть". А новий Міністр культури, мабуть, у глибоких роздумах – з одного боку, таки ж українська культура, з іншого – московський напрям руху Партії регіонів, де він є керівником міської організації.

Показово, що, починаючи з листопада 2012 року, в репертуарі Центру Курбаса з'явилися вистави театру "Відкритий погляд" з п'єсами російською мовою і суржиком. Наприклад, про п'єсу "Гуппі" російського драматурга В.Сигарєва на сайті театру сказано (в перекладі з російської): "Спектакль іде російсько-українським суржиком, з використанням нецензурної лексики". Один із рецензентів так пояснив присутність суржику: "…авторський текст не просто переклали українською, а радше переказали на відвертому суржику, багатому на русизми і нелітературні звороти – саме ним належить розмовляти селянці, якою є головна героїня, та людям її кола".

Одна зі співробітниць Г.Веселовської зронила якось, що тепер можна "разгаварівать па-русскі" і що їй "нє стидна" робити це під портретом Леся Курбаса. Якщо до цього додати, що днями фактично закрито "Музичну лабораторію", яку створив відомий бандурист Роман Гриньків, то вимальовується певна тенденція. Але, по правді кажучи, не хочеться вірити, що унікальну науково-мистецьку, експериментальну установу Міністерство культури України здасть в оренду "русскому міру".

Тарас МАРУСИК

ПРАВОЗАХИСТ

КОНГРЕС ПІКЕТУВАВ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД

Третього квітня Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів разом із побратимами по ГР "Українська патріотична альтернатива" вдруге пікетувала Господарський суд м.Києва, де відбуваються слухання у справі рейдерського захоплення бази відпочинку для незрячих людей.

Українські патріоти провели акцію із зав'язаними очима, щоб привернути увагу суспільства до проблем людей із обмеженим зором.

Учасники акції вимагали від суду захистити інвалідів від рейдерів з ТОВ "Союз-Інвест".

Дякуючи за підтримку, члени товариства сліпих вигукували "Слава Україні!"

Заступник голови Київської організації КУН Ірина Соколовська повідомила, що розгляд справи перенесено на 16 квітня. "Ми й надалі будемо підтримувати людей із обмеженим зором у їхній боротьбі проти свавілля", – зазначила Соколовська.

***Довідка.** УТОС (Українське товариство сліпих) має право користуватися територією бази відпочинку "Івушка", але на неї зазіхає ТОВ "Союз-Інвест". Площа території (майже півгектара), на користування якої мало право ТОВ "Союз-Інвест", була визначена додатковою угодою. Утім, за два роки рейдери вирішили забрати всю територію бази відпочинку (1,8 га). Господарський суд м. Києва допоміг їм у цьому, визнавши у травні 2012 року, що додаткова угода не є дійсною. УТОС подало апеляцію на таке рішення, і апеляційний суд дослухався до них. Але ТОВ "Союз-Інвест" не зупинилося і подало касацію на рішення Апеляційного суду. УТОС поскаржилося в Прокуратуру на дії "Союз-Інвесту" і звернулось до суду з позовом про визнання Договору 2010 року недійсним.*

Прес-служба КУНу

ВАКХАНАЛІЯ ПРОВОКАТОРІВ

ШАХРАЮВАННЯ ЛЖЕНАЦІОНАЛІСТА БУДИМА НА ДНІПРОПЕТРОВЩИНІ

Марія ОЛІЙНИК

Так сталось, що голова Дніпропетровської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів перейшов в іншу партію, і мене розпорядженням від 22 лютого голови КУН призначено в.о. голови цієї організації. Надати мені належну допомогу доручено голові Криворізької міської організації КУН Олександрові Мельнику та колишньому голові Дніпропетровської міської організації Анатолію Фурману. Згідно з таким розпорядженням я повинна провести перереєстрацію членів КУН та за результатами перереєстрації провести конференцію, на якій будуть обрані керівні органи Дніпропетровської обласної організації КУН.

Колишній голова 24 лютого передав мені реєстраційні документи, 4 печатки організацій, оригінал купівлі-продажу двокімнатної квартири, де міститься офіс організації, всі матеріальні цінності. Не зміг передати тільки автомобіль ЗАЗ-110557, державний номер АА 2766 АМ, пояснивши, що 2006 року автомобіль угнав від офісу обласної організації Дмитро Будим з м. Новомосковська, і розслідування злочину триває й досі. Звернення в міліцію й прокуратуру нічого не дали. Хоча там констатують, що Будим не має права використовувати автомобіль, повинен повернути його в розпорядження голови обласної організації та що в діях Будима присутній склад злочину. Отже, майже за 7 років правоохоронні органи Дніпропетровщини не спромоглися знайти авто, яке значиться в угоні!!! Без потужного "даху" це просто неможливо.

Я почала цю роботу 24 лютого. Стала телефонувати у міські та районні організації, і мені напросилася допомагати така собі Тетяна Невська, яка показала мені квиток, сказала, що вона є членом КУН. Насправді ця особа вступила в партію 8 квітня 2012 року, а вже 23 липня 2012 року вийшла з КУНу за власним бажанням. Нічого лихого не підозрюючи, ми разом з нею сортували документи, основні відклали окремо. Як з'ясувалося далі, її до мене підіслала група, яка мала всі ознаки організованого злочинного угрупування (ОЗУ), і заздалегідь, тобто до початку злочину, домовилася про спільне його вчинення – рейдерське захоплення майна Дніпропетровської обласної організації КУН. Вони діяли за попередньою змовою, погоджуючи свої дії, з чітким розподілом функцій всіх учасників групи. Так, 16 березня провели так звану конференцію Дніпропетровської обласної організації КУН з 21 особою, яка жодного відношення до КУН не мала. На цій так званій конференції учасники злочинного зборища випадкових людей спочатку обрали головою обласної організації Будима, потім голосуванням прийняли його в члени КУН. Оформили це зборище фальшивим протоколом неповноважного зібрання. А 17 березня, коли колишній голова організації передавав мені ще документи і я їх приймала разом з Анатолієм Фурманом, Невська то виходила в сусідню кімнату, замикаючи двері, то вибігала в коридор і комусь телефонувала. Як раптом десь о 17.00 вона артистично закашляла, сказала, що простудилась і попросилася додому лікуватись, хоча начебто мала намір працювати до 21.00. Обіцяла на другий день, 18 березня 2013 року прийти мені на допомогу спозаранку й надолужити час, витрачений через "хворобу". З'ясувалося, що 17 березня о 17 годині Тетяна Невська викрала з офісу всі основні реєстраційні документи, 4 печатки, оригінал купівлі-продажу квартири по вул. Шмідта 17, кв. 14.

А вже о 22-й годині 17 березня ОЗУ з чотирьох осіб – Тетяни Невської, яка "одужала", Дмитра Будима, Дениса Суханова та Сергія Борисенка, між іншим, всі члени "обласного Проводу", обрані за зборищі 16 березня, хоча жоден з них не є членом КУН, увірвалися в приміщення обласної організації, де я проживала. Вони стали забирати бланки партійних квитків і решту документів. Я запитала у Тетяни Невської, де майно, яке вона викрала з приміщення. Будим відповів, що майно Тетяна Невська передала йому, бо він з 16 березня 2013 року обраний головою Дніпропетровської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів.

Дивно, що ця нібито конференція відбувалась у приміщенні офісу Дніпропетровської обласної організації ВО "Батьківщина" по вул. Карла Лібкхнета, 8. А привітав це зборище від Тризубу ім. Степана Бандери Дмитро Ярош. Цікаво, що приміщення для "конференції" забезпечив ще один фігурант незаконного зборища – Віктор Орел, який працює в обласній молодіжній "Батьківщині", а тепер ще є у будимовському "обласному проводі" КУН.

Тепер, верещав Будим, з 16 березня 2013 року він – єдиний власник всього майна, що належить Дніпропетровській обласній організації КУН, у тому числі, викрадених Тетяною Невською реєстраційних документів, печаток, документів купівлі-продажу на помешкання, де ми перебуваємо. І що повноваження мої, як в.о. голови, закінчились, бо, мовляв, є вже законний голова, це він, Будим, а я хай збираюсь і їду в свій Донецьк, бо він мені тепер не дозволяє жити в його приміщенні. Якщо я не захочу добровільно покинути квартиру, то, пригрозив Будим, мене виставлять силою. Щоб підтвердити свої наміри, вони час від часу намагалися викинути в коридор мою сумку та інші речі. Я, захищаючи партійне та своє майно, вимагала, щоб вони негайно і добровільно покинули приміщення обласної організації. Як відомо, розбій, вчинений за попередньою змовою групою осіб, поєднаний з проникненням в житло, завданням мені тілесних ушкоджень є кримінальним злочином і карається за ст. 187 Кримінального Кодексу України. І коли стало ясно, що добровільно ніхто з них цього не зробить, що мені далі погрожують, я попросила свого помічника Анатолія Фурмана викликати міліцію.

Міліція приїхала досить швидко і припинила вакханалію самозванців. У присутності міліції я зателефонувала голові Конгресу Українських Націоналістів Степанові Брацюню і поінформувала його про проникнення пізно увечері у кватиру, де я проживаю, чотирьох осіб, про попереднє таємне викрадення партійного майна та документів Тетяною Невською та передачу крадених документів "голові" Будиму. Степан Брацюнь попросив передати телефон Будиму, довго умовляв його віддати украдені партійні документи та залишити приміщення. Але марно, бо після закінчення розмови Будим заявив, що "наша організація" викине не тільки Олійник з цього приміщення, а й Степана Брацюня з київського офісу.

Потім приїхала інша група міліціонерів, які склали протокол та прийняли заяви про вчинене кримінальне правопорушення.

Коли десь о 2 годині ночі 18 березня міліція виставляла банду з приміщення, Будим пригрозив, що "ми завтра все одно прийдемо і тебе викинемо". Тому 18 березня 2013 року я поставили два нових замки на вхідні двері в помешкання.

За моєю заявою від 17 березня 2013 року за фактом розбою, поєднаним з незаконним проникненням у приміщення Дніпропетровської обласної організації КУН, що по вул. Шмідта 17, кв. 14, з погрозами, завданням мені тілесних ушкоджень, незаконним заволодінням партійним майном, реєстраційних документів, печаток, вчиненої за попередньою змовою групи в кількості чотирьох осіб(Будим, Невська, Суханов, Борисенко), відкрито кримінальне провадження, внесене до Єдиного реєстру розслідувань за № 1201304067000 1320 від 18 березня 2013 року. Квартиру взято під арешт. Ведеться слідство, на допит Будим не з'являється, телефон вимкнений. Вся "операція" була розрахована на заволодіння майном обласної організації. Машину він викрав в 2006 році, а квартирою хотів заволодіти тепер за допомогою протоколу зборища та викрадення печатки обласної організації. Голова КУН Степан Брацюнь повідомив органи юстиції, що змітована групою осіб так звана конференція та протокол є недійсними.

Справа ця набула розголосу, і до мене звернулися потерпілі з Новомосковська та сіл Новомосковського району, попросивши бути присутньою на четвертому засіданні в Новомосковському міськрайонному суді Дніпропетровської області, де слухається карна справа та позови групи потерпілих осіб від шахрайських дій Будима за ст. 190 ч.1,ч.2 КК України. За цією карною справою № 330-91137 від 31.07.2009 р. Будима 1 жовтня 2010 року визнано "винним у вчиненні злочинів, передбачених ч.1 і ч.2 ст. 190 КК України" і " призначено йому покарання до позбавлення волі терміном на 2 роки". Дивним чином, згідно зі ст. 75 КК України, суд знайшов обставини, що пом'якшили Будиму покарання, замінивши його на 2 роки умовно. Підписку про невиїзд Будиму суд не скасовував до моменту, поки не вступить у законну силу звинувачувальний вирок суду. І Будим, і помічник Новомосковського міжрайонного прокурора С.Грицай подали скарги в Дніпропетровський апеляційний суд на це рішення. С.Грицай вважає, що в досудовому розслідуванні та в судових засіданнях було встановлено, що деякі потерпілі є особами похилого віку, а саме Д.А.Лимарь, 1944 року народження, Л.І.Гарус, 1948 року народження, В.П.Ліхотіна, 1943 року народження, яка народилась в концтаборі та померла в 2012 році, так і не дочекавшись справедливого суду. Такі обставини, навпаки, обтяжують покарання, а не пом'якшують. Апеляційний суд повернув справу в міліцію на дорозслідування. Тривало це дорослідування аж півтора року. Куди тільки не зверталися потерпілі, окремо і колективно, аж до Генерального прокурора України, щоб міліція передала справу в суд – все марно. І тільки після звернення до народного депутата України Юрія Кармазіна, який апелював до обласної міліції та прокуратури, в грудні 2012 року поновлено судові засідання.

І ось я, 21 березня 2013 року, як кореспондент газети "Нація і держава", приїжджаю на суд. Суддя Віталій Лила своєю ухвалою допустив мене, як і інших представників ЗМІ, до виконання своїх обов'язків.

Першим і єдиним клопотанням звинуваченого Будима було прохання викликати наряд міліції і арештувати "злочинців": Марію Олійник і Анатолія Фурмана, які є в залі суду. За його словами, він, Будим, 19 березня 2013 р. написав заяву про злочин, ми не являємось на допити і оголошені в розшук.

Суд відмовив Будиму в його клопотанні як такому, що не пов'язане з кримінальною справою щодо нього.

Однак, на виході із залу суду нас зустріли троє працівників міліції у формі "Грифон". Один із них голосно запитав, хто тут Олійник та Фурман. Я відповіла. Тоді працівники "Грифону" заявили: "Вас затримано". І стали шукати ще й Фурмана, який вже спустився з другого поверху.

Я попросила працівників міліції показати документи та підстави нашого затримання. Один із них подав посвідчення на ім'я Андрія Самцова, старшого сержанта міліції. На словах мені пояснили, що вони – працівники спецбатальйону судової міліції і мають нас з Фурманом затримати. А відповісти, хто їх викликав, за чиїм розпорядженням, ухвалу якого суду або судді вони виконують, затримуючи нас з Фурманом, чому із двох десятків учасників судового процесу мали затримати саме Олійник і Фурмана, відповісти працівники "Грифону" не могли чи не захотіли.

Незважаючи на дивну (зухвалу) поведінку співробітників "Грифону", щоб не конфліктувати, я показала їм паспорт і журналістське посвідчення. Самцов довго переписував, голосно, щоб усі чули, зачитував мої паспортні дані, де, коли я народилася, хто і коли видавав мені паспорт, де прописана, а інші двоє працівників "Грифону" з групи затримання по мобільному телефону кудись передавали дані мого паспорта.

Таким чином наряд "Грифон" затримав мене хвилин на 20 і відпустив, так і не пояснивши, чому мене вирішили відпустити, а не затримати.

Все з'ясувалося вже на виході з приміщення суду. Нас зустрів наряд міліції з Новомосковського міськвідділу міліції. І знову те саме: "Хто тут Олійник? Ви затримані". Тобто грифонівці відпустили мене, знаючи, мабуть, що мене таки затримає наряд міліції.

На мою вимогу, той, хто заявив, що я затримана, показав посвідчення на ім'я Владислава Янюка, дільничого інспектора Новомосковського міськвідділу міліції. На моє запитання чому він ще з двома міліціонерами збирається саме мене затримувати та чому саме від мене вимагає паспорт, Янюк повідомив, що відносно мене надійшов телефонний дзвінок на 102 і виклик наряду міліції стосувався саме мене. На мої запитання, хто викликав наряд міліції, який злочин я скоїла та яким документом регламентується моє затримання, ні Янюк, ні члени наряду відповісти не змогли.

Щоб не конфліктувати, я знову показала посвідчення журналістка та паспорт, попередивши їх, що вони перешкоджають моїй журналістській діяльності та безпідставно мене затримують, за що будуть відповідати.

Повторилася ситуація як і з нарядом "Грифону": довго переписували дані мого паспорта, кудись їх передавали по мобільному, з'ясовували, 30 хвилин мене незаконно утримували на подвір'ї Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області. До працівників міліції час від часу підбігав підсудний по карній справі Будим і показував їм якусь заяву.

Нарешті я звернулась до дільничого Янюка, щоб він або заарештовував мене і відправляв у завчасно приготовлене для мене місце, або відпускав. Тоді він дозволив мені піти.

Все це відбувалося на очах обманутих Будимом людей та свідків по справі і просто мешканців, які прийшли в суд.

Обуренню людей, обманутих шахраєм Будимом, який разом зі своїми людьми спостерігав за діями міліції та фактично керував ними, не було меж. Вони кричали, що правоохоронні органи м. Новомосковська вже давно "кришують" шахрайські дії Будима, і саме тому вони, потерпілі, не можуть з 2008 року, тобто п'ять років, добитися справедливого досудового розслідуваня спочатку в міліції, а тепер уже дочекатись справедливого рішення суду щодо шахрайських дій Будима. Перебуваючи на підписці про невиїзд, Будим спокійно розгулює по всій території України, спокійно скоює нові злочини. Адже 13 січня 2013

року за ст. 190 ч.1 за заявою Лариси Володимирівни Чайки, мешканки м. Новомосковська, за фактом шахрайських дій Будима, який заволодів 10 тисячами гривень, міліція порушила нову кримінальну справу.

На гачок сумнівної фірми у червні 2012 року потрапила і Світлана Попівнич з с. Орлівщина Новомосковського району, яка замовила вікна на шість тисяч гривень для свого приватного будинку.

– Вікон немає й досі, а Будим зник, на дзвінки не відповідає, – каже Світлана. За фактом шахрайства в жовтні 2012 року вона звернулась до Новомосковського міськвідділу міліції, за її заявою відкрито кримінальне провадження, і там вона знайшла таких же потерпілих від фірми Будима, як сама.

У судовому засіданні 1 квітня допитувалась як свідок його дружина Ірина Будим, яка розповіла, що сиділа в офісі чоловіка і брала з рук замовників кошти на встановлення вікон, хоча не є співробітницею посередницької фірми свого чоловіка, і передавала йому гроші. Тобто допомагала в шахрайстві. Замовники ставали потерпілими, не отримуючи ні вікон, ні грошей. Потім потерпіла Надія Ткаченко заявила клопотання про зміну запобіжного заходу Будиму з підписки про невиїзд на утримання під вартою в зв'язку з тим, що Будим не визнав своєї вини, не став на шлях виправлення і продовжує шахраювати та порушувати підписку про невиїзд, до того ж він надто агресивно налаштований до потерпілих. "Я жінка похилого віку, проживаю одна і боюсь за своє життя та цілісність свого майна", – аргументувала своє клопотання Надія Ткаченко. Але суддя Віталій Лила відмовив потерпілій Ткаченко у клопотанні. Хоча і написав, що зміна запобіжного заходу застосовується для запобігання спроби ухилитись обвинуваченого від суду, перешкоджати встановленню істини або продовжити злочинну діяльність.

Оскільки 34 канал м. Дніпропетровська показав репортаж про черговий скандал навколо пластикових вікон і газета "Полезная" 29 березня розмістила статтю "Судебная тяжба с Будымом продолжается", де повідомила наступну дату суду, під судом зібрались нові потерпілі, які розшукують Будима цілий рік. Так, що до тих 14-ти обманутих Будимом, як сказано в апеляційній скарзі помічника міжрайонного прокурора С.Грицая, долучаться десятки нових потерпілих.

За моєю заявою начальникові Новомосковської міліції порушено кримінальне провадження відносно Будима, який надав завідомо неправдиві відомості щодо скоєння мною злочину 21 березня, за фактом якого мене безпідставно затримував наряд міліції. Новомосковською прокуратурою прийнято мою заяву про вчинене відносно мене кримінальне правопорушення – незаконне затримання співробітниками спецпідрозділу "Грифон" МВС та Новомосковського МВ ГУМВС України в Дніпропетровській області та 2 квітня 2013 року зареєстрована в Єдиному реєстрі досудових розслідувань за № 42013040500000072. Отже, Будима чекає розслідування ще декількох кримінальних справ.

Сам Будим вважає, що справжньою причиною цієї судової справи з вікнами є політична. Його, бідного підприємця, з середньою освітою переслідують потерпілі з сіл як великого громадського та політичного діяча, члена багатьох громадських та політичних організацій. Він, як жертва, звертається до Генерального прокурора з вимогою усунути начальника міліції та прокуратури Новомосковська з посад, вводить в оману громадськість України. Адже є членом чи дружить з "Тризубом" ім. Степана Бандери, створив "ГР ФОНД-УПА", а також фальшивий сайт неіснуючої Січеславської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів тощо. Тобто необізнаній людині, яка знайде цю інформацію в соціальних мережах, може здатися, що в Новомосковську діє націоналіст-патріот, який захищає людей від безчинств влади. Насправді ж перед вами цинічний, лицемірний, небезпечний шахрай, брехун, який обманув десятки людей, в тому числі стареньких, який з бандою вдерся в приміщення, що належить КУН, викрав разом з групою зловмисників партійні документи з однією метою – заволодіти майном Дніпропетровської обласної організації КУН. А потерпілих від "націоналіста" та тризубівця Будима якраз захищає міліція, прокуратура та й можливо захистить цього разу суд. На жаль, керівництво "Тризуба" чомусь не хоче захистити потерпілих людей від шахрая і розповідає мені нісенітниці про внутрішньокунівські "розборки". Навіть заяву про це написало. Мабуть, за п'ять років бурхливої "підприємницької" діяльності та лавини неправдивої інформації Будима суд нарешті достойно оцінить його особу та прийме єдино правильне рішення на користь потерпілих людей. А що стосується мене, то я здатна сама захиститись від таких як Будим і його шайка, що зараз і роблю.

Наступне засідання суду у справі Будима відбудеться 8 травня о 14 годині.

м. Дніпропетровськ, 6 квітня 2013 року

АКЦЕНТИ

ВІЙСЬКОВА РЕФОРМА: *ліки чи отрута?*

Засоби масової інформації широко висвітлюють заяви нинішньої влади щодо майбутнього Збройних сил України. Гучні слова постійно лунають з уст гаранта, Міністра оборони та багатьох інших урядовців. Усі вони говорять про реформи, покликані створити професійні, мобільні, сучасно озброєні військові формування, що відповідали б сучасним викликам і вимогам. А їхні ручні генерали з пролетарським завзяттям обґрунтовують ці реформаторські концепції та доктрини, видають купу безглуздих наказів і розпоряджень, що суперечать один одному. "Покращення" ми відчуваємо усі, а ось про перспективи створення професійної армії та що насправді хочуть зробити з залишками Українського війська більшість громадян не знає.

Уже 2014 року заплановано здійснити останні призови до Збройних сил України, а далі планують набрати на контракт "професійних" рейнджерів за 2000 гривень у місяць, і всім, кому треба, показати "міць". Думаю, охочих буде багато – перспективи ж затьмарюють. Прослужив 5 років – отримав кімнату 14 квадратних метрів у гуртожитку, переробленому з казарм, за "відкат", звісно. Щоправда, в тебе її потім можуть забрати, тому що через декілька років виявиться, що гуртожиток – уже не власність частини, але це буде потім. Зараз приходь і служи. Матимеш зв'язки чи даси кому треба "на лапу", – поїдеш миротворцем на чужу війну, походиш по мінних полях під прицілом снайперів, ховаючись від сліпої кулі, – ризик? Так, але вже за валюту. Залишишся живим, приїдеш, купиш авто – не таке дороге, як у мажорів та чиновників і генералів, які щоденно грабують твій народ, але ж авто. Перспектива, правда? Це навіть, не говорячи про особливості самої служби, коли тебе в будь-який час можуть звільнити заднім числом за принципом – використав і викинув.

Сама Концепція реформування та розвитку Збройних сил України на період до 2017 року за своєю суттю ніяких реформ не пропонує і не передбачає жодних суттєвих змін. Окрім однієї – скорочення чисельності. З медичної точки зору це схоже на те, коли замість лікування хворої руки чи ноги її ампутують. Дешевше, але чи залишиться така людина дієздатною, питання, на яке не потрібно довго шукати відповідь. Чим же нашим керманичам не подобається чисельність Збройних сил України в 182 000 осіб? Кажуть багато, але ж можемо порівняти з сусідами. Вдумаймось в цифри: Польща, член НАТО, на 38 млн. населення утримує 100-тисячну армію, до речі, дійсно сучасну. Румунія, член НАТО, на 21 млн. населення має 73-тисячну армію. Навіть небагата Білорусь, що входить до Організації договору про колективну оборону, на 9,5 млн. населення – 50-тисячну армію.

В принципі з війська через створені умови служби люди йдуть й самі. Так, за 2012 рік звільнилося до шести тисяч військовослужбовців і приблизно чотири тисячі цивільних працівників. Здається, навіщо ці так звані реформи, продовжуйте вести соціальну політику в тому ж дусі, і в армії з часом залишиться десь приблизно 72 омріяні тисячі осіб. І це дійсно будуть справжні фанати. Такі, які їм потрібні, – бездумні раби, готові працювати за харчі. Але це з часом, а часу в них немає.

Ще один цікавий момент. Працівників внутрішніх справ чомусь не скорочують, їх у нас за планом має бути 317 тисяч. Щоправда, планують перейменувати в поліцаїв – ця назва краще має відображувати їхню суть та майбутнє призначення. Куди ж так поспішають Саламатіни – Лебедєві та їм подібні?

Основне завдання Збройних сил України – це захист від зовнішнього ворога. Військові – особлива категорія людей, які свідомо в більшості випадків обирають свій шлях, присвячуючи усе життя захисту Батьківщини. Готовність боротися і загинути за Україну і свій народ виховується в людини, яка одягає військову форму, з перших хвилин, закладається в їхній підсвідомості незалежно від того хто ти – курсант військового навчального закладу чи солдат строкової служби. Реалії військової служби з часом змінюють їхнє ставлення до державного механізму, що регулює діяльність у військовій сфері. Простіше кажучи – до системи, ламаючи їхні уявлення про її справедливість, про роль і місце в ній. Примушуючи шукати підробіток, заробляти кусок хліба тяжкою працею. Глибоко в серці зароджуючи ненависть до владного механізму та осіб, що його представляють. Але не до Батьківщини, не до людей, яких вони присягали захищати.

Працівники внутрішніх справ та інших правоохоронних органів також теоретично мають захищати народ, але корумпована система одразу ставить їх перед вибором: збирай данину, з якої щось перепаде й тобі, або йди і думай, як прогодувати себе і сім'ю. Ламаються принципи, закладені під час навчання, а на їхнє місце приходять нові, не людські, а вже більш схожі на звірячі, в яких основа – кожен виживає, як може, що співзвучно іншому – сильний з'їдає слабшого.

Ці прості істини розуміє антинародний, антиукраїнський режим. Саме тому не важливо, хто буде "реформувати" армію, – спеціаліст з механізації родовищ корисних копалень із Караганди чи фінансист, що принципово відмовився в 1991 році скласти присягу на вірність Україні. Завдання ж одне – залишки війська знищити до виборів 2015 року.

М. КОРЧИНСЬКИЙ,
офіцер Української армії

ПРИКМЕТИ ЕТНОЦИДУ

КОЛИ ЧАШУ ТЕРПІННЯ ПЕРЕПОВНЕНО

"Нації вмирають не від інфаркту. Спочатку їм відбирає мову…" Ніхто виразніше не пояснив сутність етноциду, ніж Ліна Костенко. Етноцид – це не лише крематорії нацистських концтаборів і "зачистки" у чеченських Самашках, де браві "рускіє рєбятішкі" стріляли в голівки двомісячних немовлят, вигукуючи: "Вирастєт – бандіт будєт!" Етноцид – це коли від народження тебе принижують, висміюють, переслідують за національною ознакою, вимагаючи самозречення – рідної мови, традиції, історичної памяті. А поскаржитися – нікуди, бо вівісекція корінної нації – це вже негласна державна політика, і якщо з тебе не вибито національну сутність, то тебе назвуть фашистом, ксенофобом, за що "іменем Закону" можуть і покарати. На твоїй землі споруджують "монументи слави" тим, хто в геноцидних акціях проти твого народу добився вражаючих результатів, приміром, Катерині II, Сталіну – якщо йдеться про Україну. Власне, все, тут написане, – про Україну. Жоден народ не миривcя б, а ми… Наше терпіння – ганебне, воно позбавляє нас людських якостей. І розв'язує руки "рєбятішкам".

Днями агентство "Вніманіє" розмістило на своєму сайті великий фотокадр готової продукції у вигляді рекламного листа із закликом до самоетноциду: "Убей в себе украинца! Хватит мычать на мове!" Агентство, до речі, крім сімферопольського, звідки надійшла "речівка", має свої відділення в Херсоні, Севастополі, Харкові.

Керівництво його блефує, мовляв, мабуть, таким "приколом" хлопці хотіли привабити потенційних рекламодавців. Додамо, що "хлопці" із сайту прибули до нас на заробітки з Росії. Там знають, що такі послуги в Україні щедро оплачують, – адже вони співзвучні з позицією влади. До того ж, ризиків – жодних: за знущання над українською нацією в Україні не карають!

Цього разу влада зробила гарну міну при поганій грі: директора агентства навіть запросили в сімферопольське відділення СБУ для бесіди. Дехто з наївних патріотів зрадів, мовляв, за фактом розпалювання міжнаціональної ворожнечі винних притягнуть до відповідальності. Не робіть мені смішно, як кажуть в Одесі. Та за глум над українцями президент сусідньої держави нагороджує орденами! Ну, а правителі нашої волілі б до віку нами кермувати, от тільки б назву держави замінити, а заодно – й народу. Надто вже дратує це слово – "Україна".

Ольга ДМИТРЕНКО

ПОГЛЯД

ВІЙНА ПАМ'ЯТНИКІВ НА ЛУГАНЩИНІ

Усі ми є свідками того, як в останнє десятиріччя все активнішою стає боротьба двох Україн – власне української, або європейської, і радянсько-евразійської. Прояви цієї боротьби спостерігаємо і у мовно-історико-конфесійній сфері, й у сфері культурно-монументальній.

Ірина МАГРИЦЬКА

Луганськ – найсхідніший обласний центр, разом із Донецьком він є осередком українського Донбасу – регіону, в якому, за визначенням Вікіпедії, мешкає значна частина російського і маргінального населення, яке не в останню чергу є таким саме завдяки усталеному підходу місцевої влади до монументальної скульптури міста.

ІДЕМО ВПЕРЕД, ПОВЕРНУВШИ ГОЛОВУ НАЗАД?

Той, хто має можливість відвідати Луганськ, помітить, що він, за влучним висловом Артема Ворошиловградського, досі залишається заповідником імені Леніна. Міркуйте самі: сьогодні тут аж сім пам'ятників Леніну, три з яких зараховано до об'єктів культурної та історичної спадщини, – вони охороняються законом. Ні для кого не секрет, що Ленін був натхненником людиноненависницької ідеології, міжнародним терористом, за наказами якого за політичними мотивами було репресовано мільйони людей, знищено Українську Народну Республіку.

Ще з радянських часів у Луганську стоїть величний пам'ятник К.Ворошилову на коні (це той Ворошилов, який заявив: "Ми свідомо пішли на голод, тому що нам був потрібний хліб" і з ініціативи якого напередодні Другої світової війни було винищено 36 тисяч офіцерів Червоної армії). Стоять два пам'ятники засновнику ВЧК Ф.Дзержинському, стільки ж – червоному командирові О.Пархоменку, іншим революціонерам – П.Богині, І.Орешку, І.Алексеєву-Кумачу, І.Яковенкові, Г.Звейнеку.

Є в Луганську пам'ятники Трудівникові Луганщини; Героям Великої вітчизняної війни; Героям-молодогвардійцям; меморіальний комплекс "Гостра Могила" на честь подвигу бійців Червоної армії. Є численні пам'ятні знаки на "братських могилах" – луганським червоногвардійцям; луганським робітникам, які загинули за радянську владу; офіцерам Радянської армії; учасникам революції та громадянської війни; борцям революції тощо. Малоймовірно, що під усіма тими пам'ятними знаками покояться ті, на честь кого вони встановлені, але завдяки цим численним капищам Луганськ схожий на суцільну братську могилу.

Тут є меморіал на місці вручення ордена Червоного прапора трудящим Луганська. Функцію пам'ятників виконують також танки, гармати, літаки, паровози, що теж стоять тут з радянських часів.

Як відомо, ці пам'ятники були невід'ємною частиною радянської традиції монументального мистецтва й водночас – одним із символів тієї доби, засобом комуністичної пропаганди, виховання гордості за свою "велікую Родіну" і створення ілюзії історичної пам'яті.

Чи не в кожному селі, в усіх райцентрах Луганщини є бронзові Леніни, "герої" боротьби проти УНР, молодогвардійці. Іван Захарченко, дослідник історії українського козацтва на Луганщині, на питання своїх учнів, коли ж ми, нарешті, станемо краще жити, відповідає: "Тоді, коли з центру нашого села приберуть боввана – Леніна". І от минулого року під час грози блискавка влучила саме в цього радянського ідола – повідривала кам'яне шмаття з його голови і зруйнувала постамент. Люди кажуть, що це знак.

Колись, іще в 90-ті, на хвилі демократизації в Первомайську місцеві мешканці звалили пам'ятник Леніну. 2007-го, після указу Віктора Ющенка "Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932–1933 років в Україні", де-не-де на Луганщині за вказівкою місцевої влади були знесені пам'ятники вождеві світового пролетаріату (у селах Новосвітлівка Краснодонського району, Троїцькому – Попаснянського, Чорнухиному – Перевальського, у райцентрі Новопскові). Того ж року в Луганську на Театральній площі пам'ятник Леніну хтось облив фарбою, 2009-го хлопець-відчайдух підірвав пам'ятник Леніну в Рубіжному, а в січні цього року такі ж сміливці написали слово "кат" на його постаменті в Алчевську.

Якби Кабмін іще 2007 року подбав про вилучення з національного реєстру нерухомих пам'яток цих радянських бовванів, їхній демонтаж був би масовим і законним навіть на Луганщині. А так – тим "хуліганам" світять терміни ув'язнення. Луганські ж комуністи не дрімають – тут же відновлюють своїх кам'яних ідолів.

МОНУМЕНТАЛЬНІ УПОДОБАННЯ ЛУГАНСЬКОЇ ВЛАДИ ЗА ДОБИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Чимало скульптур у Луганську встановлено з ініціативи або за підтримки влади вже після 1991 року. Наприклад, у самому Луганську – це пам'ятники Воїнам-афганцям; Донським козакам; Трьом музам; Героям-ліквідаторам наслідків аварії на ЧАЕС; Карлові Гаскойну (Катерина ІІ доручила цьому шотландському підприємцеві будівництво чавуно-ливарного заводу на річці Лугань; луганська влада нарекла Гаскойна разом із російською імператрицею засновником Луганська); Робітникові-ливарнику; Божій Матері; Невідомому авторові "Слова о полку Ігоревім". Пам'ятним знаком "За державу" вшанували Павла Луспекаєва (у Луганську він проживав у віці 17–18 років), який у фільмі "Белое солнце пустыни" відтворив образ непідкупного радянського митника Павла Верещагіна. Поставили погруддя першому міському голові Луганська (1883–1891рр.) Миколі Холодиліну, урожденцю Орловщини. У Старобільську на подвір'ї університету імені Тараса Шевченка встановили пам'ятник Остапові Бендеру.

Після 1991 року увічнили в камені й таких народжених у Луганську осіб, як Володимир Даль (біля Східноукраїнського національного університету; це вже другий у Луганську пам'ятник творцеві "Толкового словаря живого великорусского языка", який прожив тут перші три роки свого життя. Спочатку планували увічнити, окрім Даля, ще й Бориса Грінченка, який на Луганщині прожив шість років і саме тут почав упорядковувати свій славетний "Словар української мови", – і ці дві фігури мали б утілювати гасло про "два крила духовності" на Луганщині; а вийшло, як завжди, всього одне крило – російське); Михайло Матусовський (автор пісні "Подмосковные вечера"); Тетяна Снєжина-Печонкіна (поетеса, автор пісні з репертуару Алли Пугачової "Позови меня с собой"; у Луганську вона прожила півроку від свого народження, потім виїхала з батьками-військовими до Росії й більше сюди не поверталася).

До 75-річчя Голодомору-геноциду місцеве керівництво змушене було виконувати відповідний указ Президента Віктора Ющенка. Так, в обласному центрі встановили пам'ятник жертвам Голодомору 1932–1933 рр. на Луганщині – його розмістили у сквері Пам'яті, що навпроти приміщення СБУ (колишнього КГБ-НКВД). Поряд з ним стоїть пам'ятник жертвам сталінських репресій. По селах Луганщини, де лютував Голодомор, де-не-де поставили хрести, але на них написано щось на зразок: "Упокой, Господи, души невинноубиенных рабов твоих", і немає на тих хрестах жодного прізвища реальних жертв Голодомору. Та й самі хрести поставлені, як правило, не на місцях масових поховань.

За офіційною інформацією, до листопада 2008 року на Луганщині встановлено 280 пам'ятних знаків жертвам Голодомору. Очевидно, сюди зараховано й хресті з написами "Спаси и сохрани", які саме тоді ставили при в'їзді до багатьох населених пунктів.

2003-го року, до 65-річчя Луганської області, тодішні її батьки Олександр Єфремов та Віктор Тихонов запросили на відкриття свого дітища – пам'ятника князю Ігореві неподалік від обласного центру – мера Москви Юрія Лужкова. Журналісти розповідають про кумедний випадок, який там стався. Відомий українофоб Лужков запитав своїх луганських послідовників спочатку про те, де Росія? А коли довідався, то з гнівом поставив ще одне запитання: "А чому це Ігор підняв меча саме в її бік?" Усім його "вірнопідданим" стало ніяково, запала пауза. Але у великому тихоно-єфремівському почеті знайшлася одна історично грамотна людина, яка виправила незручне становище, сказавши: "Юрію Михайловичу, в часи князя Ігоря Росії ще не було". Московський начальник підозріло обвів усіх поглядом і нарешті видав свій дозвіл на існування пам'ятника: "Тоді хай!"

Минулого року депутати Ровеньківської міськради прийняли в подарунок від російського міста-побратима Ровеньки Бєлгородської області погруддя імператора Олександра ІІ – на знак нашої з Росією "спільної історії". Зараз депутати вирішують, де його поставить.

2010 року за ініціативи скандально відомого Арсена Клінчаєва – депутата Луганської міськради від ПР, голови організації "Молода гвардія", у центрі Луганська встановлений пам'ятник "Жителям Луганщины, павшим в 1943–1956 гг. от рук карателей-националистов из ОУН-УПА" (список "жертв" ОУН-УПА, які, швидше за все, насправді були жертвами НКВД, складає 21 особу). Цей величний монумент вартістю 1,5 млн. грн. (ці гроші нібито дали "Молода гвардія" і "Спілка молоді регіонів України") для луганської влади є настільки значущим, що разом зі скульптором Миколою Можаєвим його співавторами були тодішній голова ЛОДА Валерій Голенко і колишній голова облради Віктор Тихонов, а в церемонії його відкриття взяв участь такий високий гість, як Костянтин Затулін.

Двома роками раніше тематично близький пам'ятник "сватовчанам, які загинули від рук воїнів ОУН-УПА у Львівській та Івано-Франківській областях у післявоєнні роки" відкрито в райцентрі Сватове. Учасниками мітингу на честь його відкриття були представники ПР, КПУ і тієї ж "Молодої гвардії".

ПРОУКРАЇНСЬКА ГРОМАДСЬКІСТЬ НЕ СИДИТЬ, СКЛАВШИ РУКИ

Соціально активних людей із чіткою проукраїнською позицією в Луганську небагато – воно й не дивно, зважаючи на шалений пресинг усуціль провладних ЗМІ з їхньою проросійською пропагандою. І все ж ці люди пробують боротися з колишніми штатними комсомольцями в нинішній луганській владі, орієнтований на зорі Кремля, та з численними активістами проросійських партій та рухів, й інколи навіть перемагають.

Так, іще 1988 року в селі Олексіївка Перевальського району встановлено пам'ятник Борисові Грінченку на подвір'ї школи, в якій він учителював. 1991 року члени Товариства "Меморіал" у Сучій Балці на околиці Луганська поставили хрест на місці розстрілу земляків комуно-більшовицькою владою у 1937–1942 роках, його тричі руйнували і тричі відновлювали – у 1994, 1997 і 2005 роках.

1998 року 4,5-метровий пам'ятник Тарасові Шевченку постав у центрі Луганська завдяки спонсорській підтримці Василя Іваницького з Канади; фізично перешкоджали його встановленню місцеві комуністи на чолі з їхніми вождями – Челишевим, Герасимовим, Смірновим. В окремих селах місцеві краєзнавці (такі, як Віра Аннусова, Олексій Погорілий, Василь Каплунов, Іван Кава) ще до указу В.Ющенка установили хрести на вшанування своїх померлих з голоду в 1933-му році односельців.

У 90-ті на будинку в селі Половинкине на Старобільщині, де народився і жив Іван Світличний – відомий український дисидент, шанувальники його таланту встановили меморіальну дошку. Років два тому її хтось зірвав.

Іще на зорі незалежності Василь Каплунов, дослідивши історію рідного краю, встановив хрест на могилі поблизу Можняківки Новопсковського району, де поховані кінні гайдамаки Запорозького корпусу армії УНР, що захищали кордони України в 1918 році від більшовиків і денікінців. 2003 року противники української незалежності обстріляли з мисливської зброї табличку на цьому хресті, згодом над нею ще раз поглумилися, проїхавшись по ній трактором, а 2007 року взагалі зламали дубовий хрест на цьому місці.

2011 року в Стаханові вандали-українофоби вщент зруйнували погруддя Тараса Шевченка, яке стояло тут з 1961 року, і відтягли його уламки в невідомому напрямку. Мабуть, їм дошкуляло те, що біля цього пам'ятника збиралася на українські свята місцева патріотична громада. Тепер вона самотужки збирає кошти на встановлення нового погруддя Кобзареві. Зрозуміло, що винуватців жодного з названих злочинів міліція й не думала шукати, навіть карних справ не було заведено, на відміну від недавнього випадку з руйнуванням пам'ятника Сталіну в Запоріжжі.

Залишаються актуальними вимоги до місцевих органів влади з боку українських громад щодо вшанування, наприклад, у Луганську першопоселенців пам'ятниками українським козакам і селянам (вони заселили терени сучасного Луганська задовго до указу Катерини II про відкриття заводу на Лугані); а в Антрацитівському районі, багатому на кургани, описані ще Дмитром Яворницьким, – щодо гідної охорони й відзначення спеціальними знаками цих пам'яток національного значення. Мешканці Дякової слободи Антрацитівського району вимагають від влади гідно вшанувати 200 своїх земляків, репресованих більшовицькою владою. Та влада ніяк не реагує.

ХТО Ж СТАНЕ НА ПОСТАМЕНТ У СКВЕРІ ПАМ'ЯТІ?

Найбільші ж баталії п'ятий рік поспіль чиняться між проукраїнською громадою і міськими депутатами за збереження скверу Пам'яті на місці колишнього Гусинівського цвинтаря в центрі Луганська (на ньому з кінця XIX ст. поховані десятки тисяч людей, представників творчої інтелігенції, духовенства, жертви трьох голодоморів, двох воєн, сталінських репресій; а сьогодні на їхніх могилах розташовують дитячі майданчики й готові розміщувати розважальні заклади), а також за майбутній пам'ятник на вже підготовленому постаменті в центрі цього сквера. Депутати хотіли встановити тут фігуру Катерини II як "засновниці Луганська", громада ж (понад 30 організацій) – скульптуру Янгола-Охоронця. Були численні протестні мітинги проти Катерини як символу імперії та розпусти, колективні листи до міського голови Сергія Кравченка з вимогою не допустити такої ганьби; були громадські слухання з гнівними виступами представників громадськості.

Цікаво, що під час оголошеного конкурсу громада зібрала понад 20 листів з 324 підписами за пам'ятник Янголові-Охоронцю, а прихильників Катерини II було 331 – це нардеп Колесніченко, ті ж "Молодогвардійці" Клінчаєва і працівники заводу "Маршал", власником якого є нинішній народний депутат від ПР Сергій Горохов (цю кількість апологетів російської цариці влада зліпила нашвидкоруч, злякавшись масової народної підтримки іншого пам'ятника, вже наприкінці конкурсу). Нарешті, 2011 року луганські депутати стали на позицію здорового глузду й погодились таки на пам'ятник, запропонований громадою.

Аж ось вигулькнув новопризначений архієпископ Луганський та Алчевський УПЦ МП Митрофан. 12 березня цього року він написав відкритий лист до С.Кравченка з вимогою не розглядати більше питання щодо встановлення пам'ятника Янголові, який, на його думку, є не православним, а католицьким символом, що провокуватиме конфлікти між його паствою, з одного боку, і парафіянами "неканонічної" УПЦ КП і греко-католиками – з іншого. Чи Митрофан не знає, а може, забув, що подібні пам'ятники є в багатьох містах Росії і в зовсім не католицьких Києві та Кіровограді?

28 березня прихильники Наталії Вітренко і члени Партії пенсіонерів України швиденько відреагували на цей лист московського батюшки акцією з вимогою не споруджувати пам'ятник Янголові-Охоронцю у сквері Пам'яті, а натомість установити православний поклонний хрест.

Отож, не можна не помітити, що луганська посткомуністична влада своєю "монументальною" політикою намагається довести, що Луганськ (який був заснований українськими селянами та козаками приблизно за 150 років до указу Катерини II) є суто російським містом, де ніколи не було ні самих українців, ані їхньої культури.

А влада в Києві, яка за всіх наших президентів не помічала цих відвертих антидержавних дій, уже в недалекому майбутньому ризикує пожинати гіркі плоди своєї страусячої позиції.

Луганськ

ДУМКИ З ПРИВОДУ

КИДАЛОВО ПОДЕШЕВШАЛО

В українській мові слова "кидалово" не існує. Я запозичив його з "вєлікого і могучєго", який зобов'язаний знати відповідно до закону Ківалова-Колєсніченка. Воно походить від слова "кідала", що за їхніми словниками означає "аферіст, жулік, плут, мошеннік, шулєр, обманщик". На українську ці слова відповідно перекладаються як "аферист, шахрай, шахрай, шахрай, шулер, брехун". Як бачимо, це паскудне слово дійсно підтверджує велич "общепонятного", бо має з десяток синонімів. Але вражає інше: із ряду зазначених слів тільки одне справді українське – "брехня", решта ж внесені в нашу солов'їну мову з сучасної російської такими перевертнями як Колєсніченко або забродами-кідаловими. Та й не могло бути в нашій мові таких огидних слів, бо українці ніколи в своїй історії нікого не дурили, не обшахраювали, не наживалися за рахунок ближнього. Все це принесли до нас зайди та окупанти.

Такий трохи незвичний вступ я зробив тому, що антиукраїнська Партія регіонів широко застосовує "кідалово" в своїх політичних маневрах. Уперше ми це побачили, коли на президентських виборах 2004 року тодішній прем'єр-міністр України Віктор Янукович прилетів до Івано-Франківська на зустріч із виборцями. В момент виходу з автобуса хтось із студентів кинув у нього яйце. Здоровенний хлописько, якого його політтехнологи представляли Залізним Господарем, вхопився за груди і з переляку чи від втрати свідомості впав. По телевізору його показали на лікарняному ліжку в реанімації, з якого він просторікував, що терористів обов'язково Бог покарає. Лікарі говорили про "колаптоїдний стан" і можливі "патологічні зміни". Губернатор Прикарпаття заявляв, що у прем'єра кинули два камені, Ганна Герман говорила про важкий тупий предмет, а Тарас Чорновіл – про камінь. Щоправда, незабаром країна побачила, що замість Залізного Господаря у виборах бере участь людина, яка впала від курячого яйця. А його прислужники дурили народ байками про "тупі важкі предмети" та "колаптоїдні стани". До того ж, Чорновіл через кілька років признався, що він збрехав про камінь – єдиний раз у житті, – а "теракт" був спланований в Адміністрації тодішнього президента.

Наступне "кидалово" Янукович запустив на президентських виборах 2010 року, даючи примітивні обіцянки про достойне життя "вже сьогодні", "дві мови – одна країна", підтримку малого і середнього бізнесу, підвищення пенсій, зниження податків, мільйон квартир для молоді, децентралізацію влади та розширення повноважень місцевого самоврядування. Йому вдалося черговий раз "кинути" більшість виборців. Обдурений примітивними обіцянками легкого життя, зазомбований імперсько-комуністичною, антиукраїнською пропагандою, Схід обрав Президентом України Януковича.

На відміну від свого попередника, який прагнув запровадити демократичний устрій у молодій, постколоніальній державі і якого не зрозумів вирощений у тоталітарній державі народ, Віктор Янукович миттєво зосередив у своїх руках всю повноту влади, хоча перед виборами говорив про "децентралізацію". Почалося тотальне розкрадання держави і нищення малого та середнього бізнесу. Пенсійна реформа не тільки зупинила ріст пенсій, а й збільшила вік виходу на пенсію та необхідний для цього стаж роботи. Податкова реформа призвела до масового спротиву підприємців, замість будувати квартири для молоді колосальні кошти, значна частина яких розкрадалася, витрачали на стадіони. Ще вчора – за президентства Віктора Ющенка – регіонали блокували роботу Верховної Ради, вимагаючи підвищити соціальні стандарти, а зараз не виконують своїх передвиборчих обіцянок, що стосувалися покращення життя простих людей "вже сьогодні". Насправді ж рівень життя українців з кожним днем падає, хіба що діти Януковича стають безмірно багатими. Єдине, що регіонали частково виконали з перевиборних обіцянок – це з порушенням процедури і регламенту "протягнули" закон Ківалова-Колєсніченка, який майже остаточно розділив український народ, бо обмежує сфери вживання української мови, натомість насаджує російську. Як бачимо, Україну окупувала агресивна, потужна, згуртована команда, гіршої від якої, мабуть, на українських землях не було ніколи і яку можна буде здолати лише шляхом обрання проукраїнського президента замість Януковича. Це зрозуміли навіть на Східній Україні, тому діюча камарилья прагне вчинити чергове "кидалово".

Розпочали з кидання сніжок, які є дешевшими від яєць, – звідси й назва статті. Молоді люди, які брали участь у мітингу другого квітня 2013 року біля Верховної Ради, увечері закидали сніжками депутаток-регіоналок Ірину Горіну, Юлію Льовочкіну, Ірину Бережну, радницю президента Марину Ставнійчук та зрадників "Батьківщини" Табалових. Горіна розказала: "Мені по голові заїхали великим шматком землі – у мене велика шишка і подряпина. Я одразу поїхала додому". Пізніше Горіна заявила, що її хотіли вбити, і звернулася до міліції з відповідною заявою, а Чечетов навіть стверджував, що вона зі струсом мозку перебуває в лікарні. Пригадуєте, як в Івано-Франківську куряче яйце в уяві регіоналів перетворилося на каміння та важкі тупі предмети? Тоді обман легко розкрили, бо подія була зафіксована численними журналістами. Тепер же довести, що Чечетов бреше, буде важче, бо регіоналам служать не тільки прокуратура, міліція, суди, а й, безперечно, медицина. Тому діагноз буде ставити не лікар, а Чечетов. Міліція як належиться відкрила провадження за статтею хуліганство і почала допитувати підозрюваних у цих діях активістів "Свободи".

Регіонали відразу вхопилися за той інцидент і видали "на гора" заяву, в якій використані такі істеричні звороти, як "фашизм на порозі, опозиція перейшла до звірства й терору", "заохочення неофашизму". Причому вони зараховують причетними до цього не тільки Олега Тягнибока, але й донедавна російськомовного Віталія Кличка і підозрюваного у єврейському походженні Арсенія Яценюка, який на останніх президентських виборах збирався будувати Україну від Чопа до Владивостока (план О.Солженіцина). Чомусь вони не впадали у праведний гнів і не називали фашизмом зґвалтування, вбивство та спалення нещасної Оксани Макар, з гумором коментували провокації проти опозиційних депутаток, коли їх виганяли з Харківської міської лікарні, веселилися, коли у Харкові облили зеленкою захисників Юлії Тимошенко, а катування і вбивство їхньою колишньою довіреною особою Лозінським неозброєного селянина Валерія Олійника сором'язливо назвали хуліганством. Для них кидання сніжок політичними супротивниками і жорстоке вбивство людини прихильником їхньої партії оцінюється однаково – хуліганство. Проте сніжки прихильників опозиції у їхньому трактуванні начебто небезпечніші, бо це "фашизм, тероризм, звірство".

Лідери опозиційних партій одразу засудили дії нерозумних (підготовлених спецслужбами?) молодиків і назвали це сніжкокидання провокацією. Арсеній Яценюк вимагає від міністра внутрішніх справ негайно знайти і покарати цих людей. Його підтримали лідери фракцій УДАР та "Свобода". Олег Тягнибок заявив, що опозиційні лідери непричетні до організації цих провокацій і не проводили жодних інструктажів. Микола Княжицький поглянув на цю справу дещо по-іншому: "Ми розуміємо, чому ці молоді люди і пенсіонерки кидалися саме на цих політиків. Бо саме вони, не даючи вільно обирати, в тій чи іншій формі підіграючи владі, обслуговуючи цей антиукраїнський режим, який навіть голодомор знову хоче примусити нас забути, – забирають майбутнє у цієї молоді і гідну старість у людей старшого віку. Ніхто з "постраждалих" не захистив від нахабних міліціонерів Кужель, Денисову і Слюз, коли їх били. Вони не сказали своєму колезі по партії, а для декого і другові Кернесу, що посилати найманців, які обливаються зеленкою та кидаються лайном, – гидко і низько. Я вже мовчу про долю Тимошенко і Луценка. Тому не опозиція повинна каятися, а Шуфрич і Чечетов самі повинні просити пробачення у власного народу і у власних колегжінок по фракції за той стан, у якому ми опинилися".

Виглядає, що кидання сніжок справді було провокацією, організованою "кидалами"-регіоналами, бо не встигла ще впасти остання сніжка, як появилася заява служб Януковича, яка закінчується словами:

"Партія регіонів неодноразово попереджала про загрозу неофашизму в Україні. Сьогодні все голосніше лунають нацистські заклики до фізичного насильства і терору по відношенню до інакомислячих, до людей іншої віри, національності, мовних традицій. Фашизм – на порозі українського Дому. Закликаємо громадян України дати рішучу відсіч "коричневим" (до них, повторюю, зараховують і Кличка з Яценюком – **В.Ш.**), не допустити сповзання країни в хаос громадянського протистояння й політичного тероризму!".

Як бачимо, нове "кидалово" від Януковича полягає у залякуванні південно-східного електорату неофашистською загрозою, подібно як комуністична пропаганда страшила бідного совка американцями (щоправда, коли впала залізна завіса, то внук Хрущова, який твердив, що в майбутньому американці житимуть при комунізмі, чи не першим рвонув у країну "загниваючого капіталізму"). Радянський народ десятиліттями вірив цим глупотам і говорив: "Г…мно будєм кушать, лішь би нє било войни". Якщо такими ж наївними, легконапучуваними й надалі будуть прихильники нинішнього Президента, і він переможе на виборах 2015 року, то Чечетов скаже про українських виборців: "Ми іх развєлі как котят".

Василь ШПІЦЕР

До Канівця!

Олеже, Олеже! Ви йшли від опозиції і повинні були там залишатися. Не знаю, хто винен – Ви чи Швець, але на розкол опозиції пішли Ви. Правило "Розділяй і володарюй" з Вашою допомогою спрацювало на користь діючої небачено антиукраїнської влади, проти якої повинні боротися всі наявні в Україні громадсько-політичні сили. Своїм кроком Ви показали, як мінімум, свою слабкість. Бо хіба Ви зможете успішно боротися проти ворогів України, якщо відступили під тиском якогось Швеця? Не дуже віриться. Стрийщина дала Україні немало визначних постатей і героїв. Не хотілося б, щоб Ви спричинилися до заміни слова "хрунь" (Микита Хрунь – зрадник і запроданець – був реальним чоловіком із Отинійського повіту) на слово "канівець".

Колишній стриянин Василь ШПІЦЕР

ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!

Конгрес Українських Націоналістів, редакція газети "Нація і держава" вітають Івана МАЛЮТУ, Заслуженого журналіста України, поета і публіциста із 70-річчям від дня народження.

Зичимо Вам, друже, міцного здоров'я, творчої наснаги та завзяття, успіхів у всіх Ваших починаннях, щастя та добра на многії і благії літа.

З роси Вам і з води!

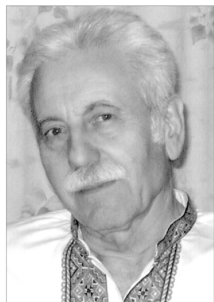
Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів,
шеф-редактор газети "Нація і держава"

НЕВИГАДАНІ ІСТОРІЇ

16 квітня Іванові МАЛЮТІ виповнюється 70 років.

Пропонуємо Вашій увазі невигадані оповідки ювіляра з його історико-краєзнавчого доробку, що увійде до книги документальної прози. Публікуємо три із них.

Іван МАЛЮТА

ОДНОРОГА "КОНТРА"

Кілька разів за різних обставин мати казала, що я навчився добре ходити і бігати на городі. У свіжій борозні. Весною 1945-го.

– Орали ми із сусідкою коровами. Нашу називали Чудною – норовистою була. Ти спотикався, падав і знову домагався вчепитися за чепіги. Було тобі лише два рочки.

Вже по смерті матері моя сестра – Тетяна Худенко (1931 р.н.) одного разу також пригадала ту корівку.

У березні 1944-го, коли відступали окупанти, дорога розмерзлася, розкисла. Таке болото, аж чавкало під ногами.

Якісь чужинські вояки, мабуть, німці, бо в чоботях, заходили на подвір'я, ловили курей, забирали худобу.

У нас тоді була корівка, яку прозвали Чудною, бо мала дивні звички. Щоб подоїти – погладь спереду, а вона лизне тебе, принесеш пійло – те саме: погладь, бо відвернеться.

Забрели і до нас ті солдати. Не гукаючи до хати, вивели корову із хліва. Мати кинулась була до неї навперейми, але зайда наставив рушницю і сердито заґирґикав. Чудна фуцикнула його ногою, то їй відбили рога.

Відступали окупанти чомусь на Торканівку, а не прямо на захід – до станції Крижопіль.

Ми зажурилися, як же будемо тепер без годувальниці. Бо в хаті – троє дітей. Василько мав п'ять років, а ти ще рачкував по долівці.

Чи не на третій день чалапали болотом вже наші солдати. Василько виглядав їх, граючись на підвіконні. І раптом закричав щосили: "Наша корова вертається!"

Ми кинулись до вікна. Справді, городом йшла Чудна. Та ще й вела за собою телятко.

Яким чином вона зарятувалася – про те лише здогадувались. Корова була тільна. І, звичайно, не доїлась. А зарізати її зайди не зважились, бо дуже поспішали.

Де ж вона розтелилася? Мабуть, за селом, у рові на леваді, де її часто випасали. Коли телятко зіп'ялося на ніжки, то й привела його. Добре знала, де наше обійстя.

Чудна ще довго нас виручала. Спочатку нею орали. На городах і на полі. Волів і коней було мало.

А вже потім Чудну кудись конфіскували. Хоча ні – пішла, як нам сказали, "під трибунал".

Я тоді була вже на заробітках в Одесі. Мати розказувала, що провинилася Чудна. Коли випасали череду біля бригадного току, то чухалась об стовпа агітаційного й проштрикнула рогом плакат на ньому. І саме туди вцілила, де око на портреті Сталіна. Ще й випорожнилась під стовпом "партійним".

А того дня там було людно, бо сіяли на полі. Сміялися чи ні, а чутка дійшла до сільради. І в мами нашої – біда. Податки несплачені, "недоїмки" торішні, а тут Чудна таке скоїла...

І забрали нашу корівку партійні товариші. Ще й "контрою" однорогою обізвали. Коли виводили із подвір'я.

ІЗ ОДНИМ НАЇВНИМ ЗАПИТАННЯМ

Трансністрія (із румунської – Задністрянщина) – територія між Дністром і Південним Бугом (близько 40 тис. кв. км), окупована німецько-румунськими загарбниками. Центр її спочатку був у Тирасполі, а потім в Одесі.

Окупантам потрібна була робоча сила для новоявлених колгоспів, що їх тепер називали вже трудовими общинами. І коли лінія фронту подаленіла на схід, восени 1941-го почали відпускати полонених червоноармійців. Але тих, які мали рідню на зонах Трансністрії.

Ось так повернувся додому і наш сусід із кутка села Цибулівки, що на Вінниччині, Парфен Капустянчик (1909 р. н.), однополчанин мого батька.

Нагадався я завітати до нього дещо запізно (8.07.1993), незадовго до його відходу в небуття. І не встиг згодом дещо перепитати, уточнити за його спогадами.

Мобілізували цибулівських чоловіків на другий тиждень війни. У понеділок. У першій групі – Парфен Капустянчик, Тимоха Бідюк і мій батько – Трохим Филимонович, який весною був на будівництві військового аеродрому за Кирнасівкою.

Із Ободівки – пункту збору – відправили їх через Тростянець на Демківку. У товарному ешелоні, разом із кавалерійським полком, рухались на станцію Вапнярка. Після двох бомбардувань перебули кілька годин у Кирнасівці й рушили потягом до Смілої на Черкащині, де нарешті обмундирували.

Посадили односельців на коней у тому ж кавполку. У Черкасах наказали всім розміститися на великій баржі. Плили уверх по Дніпру, під мостом у Києві.

Біля села Тетерів полк відправили на передову. Майже місяць точилися запеклі бої. Неподалік села Мигалки переходили навіть у контратаки. І в оточенні боронилися, поки були боєприпаси.

Полонених червоноармійців гнали за Київ, на Васильків, де вже дали трішки хліба й баланди. У переповнених товарних вагонах відправили до Житомира. При виході конвоїри били кожного. За кілька днів – у табір. Як було там – ветеран лише махнув рукою.

Аж одного разу вилаштували всіх, опитали кожного, звідки родом. І почали відпускати групами додому. Без шинелі і сорочки. Це вже було пізньої осені.

– Якби твій батько не заспішив, то вернулися б удвох. А то незадовго до цього утік вночі із табору. Разом із директором павлівської школи Рикичинським. Казав потім мені, що застудився, коли переплили річку Тетерів. Чи не та болячка й доконала його, – похитав головою Парфен Іванович, напевно, здогадуючись, що саме привело мене до нього.

– А чи вірили ви тоді, у 41-му, в перемогу над Німеччиною? – наївно, як кажуть, по-піонерському, поспитав насамкінець ветерана.

– Є така гра "Мала купа – давай ще!" Чого хоче той, який ледве дихає насподі? – глянув старий, гейби із докором на мене. – Коли відступали, били нас зусібіч – хіба можна про таке свято думати? І вже потім, коли відомстили німцям, було воно для багатьох якимсь таким... Як ото вдовиця на весіллі після поминок...

ГОТУВАЛИСЯ ДО ВЕСІЛЛЯ

Тривалий час я не йняв віри у це свідчення Ірини Грабчак (1911 р.н.) – маминої подруги. Щоб свої – як чужі? Може підвела її пам'ять? Але ж я стільки записав од неї призабутих пісень...

Лише коли вичитав зі "Щоденника" Олександра Довженка про подібні випадки на війні, вирішив таки оприлюднити його.

Баба Сандра Марунько – наша сусідка – була вихресткою. Вродлива, на диво вдатна до співу і будь-якої селянської роботи, вона двічі виходила заміж, до того ж, за парубків.

Від Євтуха, який рано помер, Сандра народила Ірину, од Михайла Марунька – Пантелія і Ганну.

У її хаті доживала віку старша донька, яку також прозивали "вихресткою". Десь за півроку до смерті – а розміняла вже десятий десяток – вона зазвичай запросила мене записати ще одну пісню і заодне написати листа до племінника Віталія у м. Козятині. І вкотре, вже при виході, у затишній світлиці я на хвильку застиг перед великим фотопортретом вельми вродливої дівчини.

– Ганнусенько, сестриченько моя, – речитативно заголосила поруч господиня. – За що тебе згубили? Може із заздрості обмовили? Нічим не завинила ні перед Богом, ні перед людьми...

Вже біля брами ніби щось зупинило мене. І, попри сумніви, я того разу (6.12.2003) вирішив прискіпливо розпитати, як усе сталося, сподіваючись таки з'ясувати причину загибелі цієї дівчини.

За словами співрозмовниці, її сестра Ганна у березні 1944 року, коли дочекалися визволителів, піднаймала хатину в сусідньому селі Ободівці, де працювала медсестрою в лікарні і під час окупації румунами.

Дівчина була вже посватана за тамтешнього парубка – Василя Христича, який працював на пошті. Але батьки вичікували, поки закінчиться Великодній піст.

Одного разу під вечір до тієї хати зайшли троє у формі військових. Як завважила згодом господиня, виглядали дещо захмелілими. І діяли швидко, наче "трійка" енкаведистів. Всі були офіцерами Червоної армії, в тому числі молода жінка із пістолетом.

– Ти любіш єво? – показала вона на одного зі своїх супутників.

– Навіщо мені чужих любити? – подивувалася Ганнуся. – У мене є хлопець. Ми вже заручені...

– Чужімі називаєш? Ми – освободітелі! При румунах, нєбось, гуляла во всю, а ми воєвалі, кров пролівалі. Прольйом і твою, ізмєнніца-хахлушка, – і встрелила у невинну дівчину.

Завезли Ганнусю до лікарні. Але було запізно – померла під час операції.

І поховали її, як годиться, у віночку, – закінчила спомин Ірина Грабчак.

– Ну, а тих, які назвалися "освободітєлямі", не судили? – поспитав я, здогадуючись про варіант відповіді.

– Тоді для таких був безсуд. Як і для тих, що писали доноси...

І тут сусідка пригадала те, що навело мене на думку про можливу зачіпку для розправи.

– Чи то на посміх, чи з ревнощів Яким П'ятківський написав, що Оверко – мій чоловік грабував жидів під час окупації. Перерила міліція все у хаті і взяла мене до темниці. Тиждень допитували, де заховали речі жидівські. А коли уповноважений почув, що моя мати – вихрестка, то сплюнув і відпустив. Вернулася до Цибулівки, а вдома вже ворота відчинені... Привезли Ганнусю...

– Чи не одна і та ж рука писала наклеп і до енкаведистів? – глянув запитально на бабусю.

– Може й так. Влада тоді потурала таким гріхам.

Моє журналістське розслідування, на жаль, не дало однозначної відповіді. Хто і чому пішов на підступний переступ, щоб не стали на весільний рушник красуня-"вихрестка" і хлопець із воістину християнським прізвищем Христич.

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

НЕПРАВИЛЬНО	ПРАВИЛЬНО
Перечень предметів…	Перелік предметів…
Покупка товару…	Купівля товару…
В сослуженні інших священників…	З участю у Службі інших священників…
Конкурентноздатний…	Конкурентноспроможний…
Порядні прибутки…	Значні прибутки…
Прожиточний мінімум…	Прожитковий мінімум…
Халатне ставлення до роботи…	Недбале ставлення до роботи…
Надавати перевагу...	Віддавати перевагу...
Протистояння наносило великої шкоди…	Протистояння завдавало великої шкоди…
Отримала підтримку депутатів…	Дістала підтримку депутатів…
Радує, що молодь полюбляє українські традиції…	Радує, що молодь шанує українські традиції..
Існуючі ціни…	Теперішні ціни…
Сидячі в першому ряду…	Ті, хто сидить у першому ряду…
Слідуюча зупинка…	Наступна зупинка…
Страйкуючі…	Страйкарі…
Жити за чужий рахунок…	Жити чужим коштом…
А іменно…	А саме…
Легше всього…	Найлегше…
По мірі можливості…	У міру сил…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **"Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв"** можна замовити тел. 044-353-19-77, моб. 050-385-91-86, e-mail: voloschak@yandex.ru

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9